

Категорії “автор”, “герой”, “характер оповіді” ми розглянемо в комплексі. “Рекреації” є до кінця здійснені “багатоголосся” і “діалогізм”: текст постає як єдність багатьох позицій і просторів для “голосів-героїв”, кожен із яких своєрідно оформлюється на рівні стилю, інтонації, окремих просторів, у які входять через спогади, автор іронізує над власним образом “автора-коментатора” і тому простір художнього тексту виявляється настільки відкритим, що сягає навіть і реального автора й процесу написання самої повісті—йде діалог автора з “образом автора”. Багатоголосся героїв і просторів переходить у гетерогенність мовних стилів повісті, хоча загалом текст витриманий у стилі “пизу” (сленг, суржик, лайка).

Ми вважаємо, що позиція автора є головним організуючим моментом художнього тексту: вона визначає (1) тематичний матеріал, який стає об’єктом художньої інтерпретації і центром подій, (2) модель відносин автор-герой—а через це всі елементи художності. Саме в цьому елементі поетики—авторській позиції—закладені глобальні зв’язки художнього тексту з культурно-естетичним контекстом, який дозволяє прочитувати смисли ширше.

Проект Постмодерну дає цікаві можливості розбудови смислів для прози Ю. Андруховича й інших авторів постмодерністської орієнтації.

Сурков Д.

(Кам’янець-Подільський, Україна)

ЛИТОВСЬКИЙ СТАТУТ ЯК ДЖЕРЕЛО ІНСТИТУТУ АДВОКАТУРИ УКРАЇНИ XVI СТОЛІТТЯ

Дослідження історії становлення вітчизняної адвокатури приводять до висновку, що вперше цей інститут започаткований як представництво в Литовських Статутах.

Із судових матеріалів Литовської Метрики видно, що ще в кінці XV ст. справи відкладалися на інший час, якщо з різних причин сторона не з’являлася в суд.

Розгляд судової справи через адвоката став загальним правилом з часів видання Статуту 1529 р. Перенесення справи частіше траплялося через те, що сторона не мала адвоката, якого потрібно було відшукати.

Правові норми Литовського Статуту усунули простих людей від безпосередньої особистої участі в судових справах. Представництво в суді беруть на

себе знавці закону, яких Статут називає “прокураторами” або “умоцтованими”, які виступають від імені своїх клієнтів. У цей час з’являється професійна група, яка надає юридичну допомогу в суді за винагороду /Статут 1, 6, 13/.

За Статутом у ролі прокуратора міг бути лише житель князівства Литовського, і як виняток адвокатської функції могли виконувати іноземці, якщо розглядалися судові справи про відстоювання честі /Статут 1, 6, 13/

Широко допускаючи судове представництво та судову оборону через прокураторів, господарський суд обмежував їх участь у важливих кримінальних справах /Статут III, 4, 57/. У злочинах, де за законом передбачалася смертна кара, звинувачений був зобов’язаний особисто з’явитися в суд і мав право користуватися судовою обороною. Таку норму передбачав Статут 1588 р., який найяскравіше виявив у собі західноєвропейське право /Статут III, 4, 13 /.

Статут передбачає урядове призначення адвоката в суді для людей, які не мають змоги найняти через відсутність коштів та з якихось причин не можуть з’явитися в суд. Відмова адвоката надавати допомогу в суді таким людям неминуче передбачає покарашя - йому заборонялося мати адвокатську практику /Статут III, 4, 57/.

Обов’язок прокуратора - вживати всі зусилля для захисту інтересів довірителя. Статут 1529 з. не визначав відповідальності за пікідливе ведення в суді чужих справ, а в Статуті 1566 р. названі санкції, якщо дії судового захисника не на користь довірителя мають кримінальний характер і несуть за собою покарання: шляхтичеві – позбавлення честі, нешляхтичеві – смертна кара /Статут II, 4, 35/.

За редакцією Статуту 1588 р. злочином вважалося зневажливе ставлення прокуратора до справи довірителя і не доведення її до завершення. В такому випадку передбачалося тюремне ув’язнення на чотири тижні /Статут III, 4, 59/. Якщо ж прокуратор вдався до фальсифікації судового доручення наданого йому стороною для права ведення справ у суді йому загрожувала смертна кара через спалення /Статут III, 4, 59/.

Доцільністю такого суворого покарашя було те, що, по-перше, прокуратор порушував найнеобхідніше - довір’я, яке мало б існувати між ним та його довірителем, по-друге, недобросовісна діяльність прокуратора неминуче вела до несправедливого вироку, що безумовно підривало авторитет судової влади /Статут II, 4, 36; Статут III, 4, 59/.

Таким чином, за Литовськими Статутами вперше в Україні зроблено спробу впорядкувати справу судового захисту і чітко виділяти адвокатську діяльність як професійну.

спосіб /Блаватская Е. та її чисельні праці, Кирпичников А., 1876, Келлог А., 1893, др. видання 1894/. З іншого можемо стверджувати, що не пізніше 90-х років 19ст. на території України з'являються представники тих етносів, що віровизнають буддизм, а саме калмики та бапкіри /Первая всеобщая перепись населения Российской империи, 1897/.

І вже від цього часу, процес свідомого зацікавлення вченням Будди в Україні триває безперервно, зазнавши певних деформацій у 30-50 роки 20ст., до появи перших офіційно зареєстрованих буддійських громад у 1991 році.

Таким чином, саме 1991 рік офіційно можна вважати тією часовою межею за буддійським віровченням, коли населення України отримало одну з восьми благосприятливих умов й одне з десятиох благословень /Калу Ринпоче, 1993/.

Тобто знайомство України з буддизмом почалося відбуватися не за останні роки, а набагато раніше, готуючи тим самим поступово колективне підсвідоме до більш органічного поєднання інтелектуального прагнення з безпосередньою передачею Дгарма Будди.

І ця взаємодія може бути зображена як:

1. Опосередкована й не виключно неусвідомлена II-13 ст.
 2. Привнесена ззовні. 13ст.
 3. Привнесена назовні 18ст.
4. Свідомо-інтелектуальна й переважно опосередкована др. пол. 19-го - поч. 90-х років 20 ст.
5. Гармонійного перебування Дгарма Будди в Україні з 1991 року за офіційними джерелами.

Белашко С.
(Київ, Україна)

СУЧАСНА ПОЛІТИЧНА ІСТОРІЯ

УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА (1989-1995рр.)

Поставши під час боротьби за незалежність як потужний масовий рух і відігравши в цій боротьбі далеко не останню роль, українське студентство сьогодні є розпорошеним на багато організацій, союзів, об'єднань, спілок, асоціацій, клубів тощо. Більшість з них є утвореннями маргінального характеру, не